

Прѣдводитикътъ на непокорниците събралъ всички свои индийци и казалъ :

— Нашитѣ врагова, блѣдноликитѣ, ни прѣлагатъ миръ и тишина. Но азъ имъ не вѣрвамъ. Тѣ искатъ да ни измамятъ. Тѣ всѣкога сж били къмъ насъ зли и безпощадни и милость не бива да чакаме отъ тѣхъ.

Хубавичко ги знаа азъ!

Ако ние сега сложимъ нашето оржие, тѣ ще ни нападнатъ и ще прѣбиятъ и насъ и нашитѣ жени и дѣца . . .

Азъ прѣдлагамъ да водимъ съ тѣхъ вѣчна война! . . .

Като го изслушали, индийцитѣ казали :

— Право казвашъ : бѣлитѣ сж зли и безжалостни . . . Не искаме миръ . . . По-добрѣ е вѣчно да воюваме съ тѣхъ! . . .

Тѣй рѣшили всички индийци и тѣй отговорили на бѣлитѣ.

IV.

Прѣзъ това врѣме малката дъщеря на индийския войвода, седемгодишното момиченце на име Земи, още сутринята отишло въ гората и се изгубило. Индийскитѣ дѣца сж храбри и никога не се боятъ отъ никакви опасности. Тѣ самички могатъ да ходятъ изъ горитѣ.

Земи, като познала, че се е изгубила, не взела да плаче напразно и да крѣщи за помощъ, а твърдо рѣшила да се опита да излѣзе изъ гжсталака и се добере до вѣрния пжтъ.

Дълго вървѣла тя изъ гората. Най-послѣ видѣла една широка поляна на която имало много бѣли палатки. Това било лагера на блѣдноли-